

FECSKE CSABA
„Írószobám”

(Nem olyan, mint Arany Jánosé)

A hely, ahol versem írom,
 Tillaárom, haj!
 Se nem bölcsőm, se nem sírom,
 Tillaárom, haj!
 Kimondom, s a hideg ráz,
 Ez egy kaptár: panelház.
 Tillaárom, haj!

Benne harminc éve élek,
 Tillaárom, haj!
 Sokan vagyunk, hát nem félek,
 Tillaárom, haj!
 A falat nem húzom szét,
 S hallom, szexel a szomszéd.
 Tillaárom, haj!

Érzem, mit főz Ella néni,
 Tillaárom, haj!
 Van nyugdíja, de csak némi.
 Tillaárom, haj!
 Hajba kap fia, lánya,
 S megáll a tudománya.
 Tillaárom, haj!

No csak, megjött Kovács szomszéd!
 Tillaárom, haj!
 „A pofádat taposom szét!”
 Tillaárom, haj!
 Íródik a sors könyve,
 Sósabb lesz a nej könnye.
 Tillaárom, haj!

Elmerengve puha ágyon,
 Tillaárom, haj!
 Egy kis kerti lakra vágyom.
 Tillaárom, haj!
 Ezen jártatom eszem:
 Két szonettért megveszem!
 Tillaárom, haj!

Ott folytatja

barátok és borospoharak között
 karácsony havában a hegyen
 T. vikendházában a hegy valójában
 ujjbegynyi szemölcs az unott
 város arcán fehér mint szükségét
 végző özvegyasszony feneke
 most tél van és hó és halál tél és hó
 az van de halál nincs kedves Mihályunk
 boldogok a borivók mert övük
 a mennyek országa szesszel revétlenített
 szilaj szavak szaladtak ki szánkon
 hóba hugyoztuk nevünket léha arannyal
 iparkodtunk igazolni jelenlétünket
 T-nek volt a legvirágosabb kedve
 megérdemelte lánya elkurvult csalta a felesége

csak a borban és barátaiban bízhatott
 cinke cincogott az aszott almafán
 mennyit ér a madárhang télen (és egyáltalán)
 mikor még a semmi moco rog alvó rügyek
 éjjelében az ereszc satorna merész csillogása
 a gazda gondosságát jövőbe vetett hitét hirdeti
 őrjítő fehér csönd katonás szőlőkarók
 sovány fák között láttuk amint a láthatáron elvérzik
 a nap azóta este van T. számára nem jött a reggel
 nem a macskajaj jaj a macskát ki eteti meg
 aztán mégis kitavaszodott az ereszc satorna okádja
 a hólét magukhoz térnek a fák a feketerigó
 ott folytatja ahol tavaly abba hagyta
 mintha mi sem történt volna